

LAVANTA TARLASINDA

1.BÖLÜM

Her köşesi lavanta kokan, küçük derelerinin sonbaharın bu ayında coştığı, her mevsimin bereketle karşılandığı, küçük ve bir o kadar az nüfusuyla Kuyucak köyü o gün bambaşka bir güne uyanmıştı.

Köyün saygıdeğer eşrafından ve Kuyucak'ın en önemli geçim kaynağı olan lavanta bahçelerinin sahibi olan Selahattin Bey son birkaç yıldır savaştığı kalp yetmezliği hastalığına yenik düşmüştü. Yağmurlu bir perşembe gününün ikindi namazından sonraydı cenaze defni. Oğlu Yusuf'u beklemişlerdi.

Giderken sarılıp kanaryasını emanet aldığı babasını son kez görecekti Yusuf. Otobüse bindiğinden beri İstanbul'un mavi denizinin bile görünmediği buğulu cama saatlerdir daldığını, çay mı kahve mi diye sormaya gelen muavinin sesiyle fark etti. Bu soğuk havada çay daha iyi giderdi ama onu içecek morali kendinde bulamıyordu. Su alabilir miyim, diyerek geçiştirdi. Ayaklarının ucunda duran küçük sırt çantasına baktı. Oysa ki ne hayallerle doldurmuştu o çantayı. Yıllardır hayalini kurduğu hukuk fakültesine tam kavuştum demişti. Ta ki köyden gelen bu acı haberi alana kadar. Okulum, geleceğim, hayalini kurduğum hukuk fakültesine geri dönebilecek miyim? İhtimali bile Yusuf'u en az bu ölüm haberi kadar üzüyordu. Otobüs durduğunda aklındaki bu soruları bir kenara bırakıp çantasını aldı ve otobüsten indi.

Tam da Kasım yağmurları başlamıştı. Çok tanıdık olduğu köy garajına doğru yürüdü. Minibüsün önünde toplanmış köylülere yaklaştıkça içinde dayanılmaz bir isteksizlik uyanmaya başladı. Adımlarını yağmurun şiddetiyle ve kendisine yönelen bakışların mahcubiyeti altında hızlandırdı. Köylüler birtakım teselliler, baş sağlığı dileğiyle Yusuf'la epey ilgilendiler. Yol boyunca babasının hatıralarıyla bir mesut olmuş bir hırpalanmışken köylülerle yaşadığı bu birkaç saatlik yol boyunca kendini biraz rahatlamış hissetti.

Köye vardıklarında yağmurun ıslattığı koyu mor lavanta bahçelerini çoktan geçmişlerdi. Minibüsten indiğinde Kuyucak'ın temiz, ıslak toprak kokusunu içine çekti. Daha iki ay bile olmamıştı köyden ayrılalı. Meydandan tek katlı kerpiç evlerin olduğu tarafa yöneldi. Uzaktan ağıtlar, bağırışlar evlerin tepesine bir kasvet gibi çökmüştü. Önüne ilkin halası Selma çıktı. Yusuf'u görünce ağlamasının şiddetini artırdı. Kardeşinin oğluna büyük bir özlemle sarıldı. Bir daha göremeyeceği kardeşini bağrına basıyormuş gibi kucakladı. Yusuf'un bakışları evin açık kapısından soldaki odaya kilitlenmişti. Sabahın erken saatlerinde heyecanla kalkıp hayallerine bir adım daha yaklaşma sevinciyle çalıştığı masa, kitapları ve kan çanağına dönmüş donuk

bakışlarla yatağın üzerine yığılmış annesi bütün benliğini ilk defa bu anda bu denli sarstı. İlk defa hıçkırarak ağlamasına engel olamadı.

Taziye birkaç gün oldukça yoğun geçti. Bu sürede Yusuf evin tek çocuğu olarak, taziye gelen insanlarla ilgilenmek zorunda kaldı. Bu meşguliyet sırasında birkaç kez annesiyle göz göze geldiyse de ağlama korkusuyla bir türlü annesine yanaşmaya cesaret edemedi. Ancak evde artık kimse kalmamıştı. Soğuk duvarlar ruhuna işlemeye başladı. Bu anda annesi odaya girdiğinde endişeli hareketlerle toparlandı. Annesi:

- Oğlum aç mısın?

- Yok ana! İştahım yok.

- Gel anacığının yanına, gel kuzum, konuşalım. Yusuf, günlerdir ağlamanın vermiş olduğu yorgun bir sükûnetle anasının ellerini tuttu, öptü, avuçlarının arasında sıkıştırdı:

- Ana! Ne olacak? Ne yapacağız bi başımıza? Annesi, boş bakışlarla oğlunu süzdü, ayağı kalktı, sobayı karıştırdı, bir iki odun denedi, olmadı, bir süre dikkatini dağıttı sonra oğluna döndü:

- Kuzum, yavrurum! Bahtsız oğlum, bizi bırakıp gitmeyecen e mi? Biz sensiz ne ederiz oğul? Senin okul masrafın, burada lavanta tarlaları... Onca şeyin üstesinden bir başıma nasıl gelirim?

Yusuf susuyordu. Odanın sessizliğini bozan yine annesi oldu.

-Yusuf'um okulunu yine okursun ama benim burada sana ihtiyacım var. Baban gitti bir sen kaldın. Benim senden başka kimsem yok oğlum. Yusuf boğazındaki acı yumruyu hafifletmek istercesine bir an konuşmayı denedi ama kelimeler boğazında düğümleniyordu. Annesi fazla üstelemedi. Yusuf'u oda da yalnız bırakıp çıktı. Yusuf kafasında bir türlü çıkmayan sorularla baş başa kalmıştı. Ne yapacaktı? Birini seçerse diğeri geride kalıyordu.

-Gitmeliyim. Hem okurum hem de okul çıkışı çalışır okul masrafımı karşılar anama da yük olmam. O da burada başının çaresine bakar. Hem babam şimdi burada olsa” Git oğul, oku” derdi.

Kuyucak köyünün sayısız horozunun ötmesiyle evdekilerden önce uyanan, balkonda tahtadan yapılmış, üzerinde anasının diktiği minderler serili olan sedirde oturan Yusuf, akşamki konuşmaları düşünürken bir yandan da elindeki mektuba ara ara bakıyordu. Kararsızdı, çaresizdi. Tek düşündüğü hayali olan hukuk fakültesini okumaktı. Bunun için fazla zamanı kalmadığını biliyordu. Elindeki mektuba son kez bakıp ayağa kaktı. Tam içeri girecekken kapının eşiğinde uykudan yeni uyanmış donuk bakışlarla onu izleyen anasıyla göz göze geldi. Yusuf'un omuzlarında ki ağırlık anasının o bakışlarını gördükçe daha bir artıyordu. Anası bir an konuşacak oldu ama Yusuf çoktan odaya girip kapıyı kapatmıştı.

-Gitmeliyim. Burada kalırsam hayallerime ulaşamam, diye söyleniyordu. Yatağının altında akşamdan hazırladığı çantasını hissimle eline aldı. Mektubu masasının üzerine bırakıp odadan çıktı. Anası ortalıkta yoktu. Yusuf anasını görünce vicdanın sızlayacağını biliyordu. Hızlı adımlarla bahçe kapısına doğru yürüdü. İlçe garajına gelmişti. En önden bir koltuğa oturdu. Yağmur başlamıştı. Damlalar camda ağır ağır ilerleyip altındaki damlaya karışıp kayboluyordu. Yusuf mahzun bir seyre dalmıştı. Ta ki minibüsün arkasında hararetili hararetili konuşan büyük amcasının oğlu Şakir'i duyana kadar.

-Yusuf burada çok kalmaz. Akıllı çocuktur, okuyacak, adam olacak. (Bu sırada alaylı bir kahkaha attı.) O gidince babamla konuşup alırım tarlaları. Bir ömür babama yama olacak değilim ya! Benim de kendime ait tarlalarım olmalı. Yanında kahvecinin oğlu Ethem vardı.

-Elini çabuk tutmalısın. Tarlalar ekine geldi.

-Hele Yusuf gitsin, ben o tarlaların anasını bellerim!

Yusuf her şeyi duymuştu. Onun ve anasının arkasından dönen planları duymuştu.

-Demek amca demek baba yarısı demek değildi, ya o taziyede yapmacık haller! Şaşılacak şey doğrusu. Çocukluğundan beri annesi ona anlatırdı, amcalarının gözünün kendi tarlalarında olduğu. Bunu anasının kıskançlığına yorardı. Üzerinde çok durmazdı. Doğrusu Şakir'i hiç sevmezdi ama düşmanlık da gütmeydi.

Anasına bunu yapamazdı. Sinirden kan çanağına dönmüş gözlerine aldırış etmeden çantasını alıp minibüsten indi. Şakir o sırada minibüse binen köylülerin kargaşasından Yusuf'u fark etmedi. Yusuf minibüsten iner inmez öfkeyle yürümeye başladı. Şakir'le herkesin içinde kavga etmek istemedi. Eve gitmek yerine arka tepedeki amcasının evine yöneldi. Kapıya gelince amcasının kızı Muazzez'i gördü, sıcak gülüşü Yusuf'un öfkesini biraz olsun hafifletmişti. Eskiden beri Muazzez'i beğenirdi. Kapıda Şahinde yengesi belirdi. Muazzez'e duyduğu hislerin aksine Şahinde yengesini sinsin buluyordu. Şahinde' nin şaşırılmış gibi bir hali vardı. Nerden çıktı bu çocuk, der gibi bakıyordu.

-Yusuf gel oğlum, içeri geç.

Yusuf Şahinde'yi yok sayan bir tavırla içeri girdi. Sönmüş bir sobanın arkasında amcası uzanmıştı. Yusuf'u görünce yerinden doğruldu.

-Hoş geldin Yusuf.

-Hiç hoş bulmadım amca.

Amcası aşaşkın bakışlarla Yusuf'u süzdü, etrafına bakındı, gerildi.

-Babam yeni öldü amca. Anamla ben bir başımıza kaldık. Okulum, anam, tarla derdi varken sizler daha başka şeyler düşünmüşsünüz amca. Duyduklarım doğru değil, de bana.

-Ne duydun Yusuf, de hele bana?

-Şakir'i kahvecinin Ethem ile konuşurken duydum. Ben gidince tarlaları alacakmışsınız. Bizi hiç mi düşünmedin amca?

-Bak Yusuf bizimde acımız hala taze. Elinden tarlaları alacak filan değiliz. Sen yanlış anlamışsın be yeğenim. Şakir'e kulak asma sen. Ben Şakir'i tembihledim. Tarlalarla sen ilgileneceksin, yengenle emmioğlunun kazancına dokunmayacaksın, dedim. Sen okula döneceksin anan bir başına nasıl bakacak o tarlalara. Bırak da biz bakalım.

Yusuf amcasının sadece kendi çıkarlarını düşündüğünü iyi biliyordu. Minibüsteki konuşmaları duymasa belki ona inanacaktı.

-Deme amca, öyle deme. Şakir bugün tarlalara bakar, yarın zimmetine geçirir. Ben anamı burada size ezdirip gitmem.

Daha fazla orada kalamazdı. Amcasının yanından sinirle kalktı, hızla ayakkabılarını giyip oradan uzaklaştı. Öfkeli ve bir o kadar hüznü bir yüz ifadesiyle evlerinin bahçe kapısına geldi. Anası elinde gideceğine dair yazdığı mektupla onu bekliyordu. Yusuf anasını görünce acı bir tebessümle ona doğru gitti. Anasına sarılmak istedi. Ama içinde bir suçluluk duygusu vardı. Anası sanki hissetmiş gibi gelip uzun uzun sarıldı oğluna.

-Biliyordum oğlum. Ananı bırakıp gitmeyeceğini biliyordum. Yusuf az da olsa hafiflemiş olan hüznüyle:

-Bilemedim ana, hata ettim, seni buralarda bırakıp gidecektim. Beni affedebilecek misin?

Kadıncağz oğluna tekrar kavuşmanın verdiği sevinçle daha bir sıkı sarıldı oğluna. Bu vaziyette içeri girdiler. Yanan sobanın üzerine yanan çaydanlığı koyup oğlunun yanına geldi. Yusuf olanları bir bir anlattı anasına. Anası olanları babası daha ölmeden bildiğini ama ona bir şey söylemediklerini söyledi. Meğer amcası babasının ölümüne az bir vakit kaldığını bildiğinden beri planlar yapıyor, abisi ölünce tarlaları alıp Şakir'in üzerine yapacaktı. Yusuf anasından bunları duyunca daha bir öfkeleni. Artık istese de gidemezdi.

2.BÖLÜM

Sabahın erken saatleriydi. Giydiği eski ve geniş pantolonla ayna karşısında babasına benzediğini içinden geçirdi Yusuf. Şahin gibi gözleriyle üzerinde kırmızı cüppesi olduğunu hayal etti. Anası seslendi:

-Yusuf'um ben hazırım oğlum.

Toparlanıp odadan çıktı. Sayısız, ekilmeye hazır lavanta bahçelerine geldiklerinde anası çoktan çapalamaya başlamıştı bile. Yusuf da eline aldığı çapasıyla toprağı çapalamaya başladı.

Gün sonuna gelince Yusuf yorgunluktan ayakta duramayacak haldeydi. Anasına baktığında onun da yorgunluktan bir ağacın altına oturduğunu gördü. Yanı başında Muazzez'i gördü. Elinde bir testi su ile beze sarılmış bir şeyler getirmişti. Güneşin aydınlattığı sapsarı yüzü güzellik saçıyordu adeta. Bu anda ona karşı bütün duygularını ele veren bir karmaşa yaşadı. Elindeki çapayı bıraktı. Onlara yaklaştı. Anası Yusuf'un Muazzez'e olan ilgini bu anda fark etti. İçine bir korku düştü. Muazzez'i severdi elbet ancak anası olacak sinsiye de iyi tanırdı. Oğluyla meşgul olup dikkatini dağıtmak istiyordu.

Ana-oğul Muazzez'in utangaç bir şekilde gidişini seyrediyorlardı. Bu kızın talihsizliğine üzüyorlardı belki. İkisi de eve doğru yola koyuldular. İkisi de yorulmuştu. Yusuf sobanın ısıyla uyuyakalmıştı. Anası oğlunun o halini görünce içinde yanan yangını daha bir arttı. Dökülen gözyaşları içinde oğlunun okul için verdiği çabayı düşünüyordu. Derin bir iç çekişin ardından daha fazla dayanamayıp o da uyumaya gitti.

Köylüler yavaş yavaş talaş karışımı lavanta tohumlarını toprağa vermeye başlamıştı. Yusuf ve anası da ekim işine başladılar. Öğlen güneşi tam tepeden vurunca hava biraz ısınmıştı. Altında dinlenmeyi hep çok sevdiği yaban armudu ağacının gölgesinde oturdu Yusuf. Mavi gökyüzüne bakarken aklına İstanbul gelmişti. Mavi derin suları, caddeleri, akşam Kazım ile gezdiği sahil kenarları bir bir gözünün önüne gelmeye başlamıştı. Birden aklına 1 yıl önce çalıştığı zamanlar gelmişti. Çalışırken hep bir tutam lavanta olurdu masasında. Günün büyük çoğunluğunu derse ayırırdı. Sabah erken kalkar, anasıyla babasının tarlaya gittiğini bildiğinden onlara ev işinde yardım ederdi. Bazen ikindi ezanından sonra çıkar Isparta'nın Kuyucak dağlarına doğru yürürdü. Kitaplarını geçen seneki lavanta yağının civar şehirlere satılmasından gelen gelirle almıştı babası. Onlara hep değer verirdi. Lavanta bahçesine gittiklerinde yanında hep bir kitap götürürdü. Bazen annesi fazla yorulduğunu söylese de Yusuf'un bırakmaya niyeti olmazdı.

Tercih sonuçlarının açıklandığı gün sabah 5'te uyanmıştı. İçi içine sığmıyordu. Titreyen elleriyle sonuçları gör butonuna tıklayıp sayfasının yüklenmesini beklerken nefes alışverişi hızlanmıştı. Ekranda beliren koca "Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi" yazısını görünce heyecanla dışarıya koşmuştu. Kazandım ana, diyerek etrafta dönmeye başlamıştı. Arka bahçeden gelen babası ne olduğunu anlamayan bakışlarla oğlunun sevincini anlamaya çalışıyordu. "Kazandım ana, kazandım baba!" diyordu. Gülüşmeler, sarılmalar sırasında ev adeta bayram havasındaydı. Gitme günü gelmişti. İlçe garajına, annesi, babası, bir küçük valizle gitmişlerdi. Yusuf yol boyunca anasına ağlamamasını tembihlemişti ama anası Yusuf daha minibüse binmeden ağlamaya başlamıştı. O yokken tarlaların bütün işine bakacak babasına mahcup bir ifadeyle sarılmıştı. Hala ağlayan anasına: "Böyle yaparsan olmaz ana, bak beni de

üzeceksin!” demişti. Anasının gözyaşlarının yerini tebessüm almıştı. Arkasına dönüp son kez onlara bakıp minibüse binmişti. Yusuf biraz hüzünlü biraz da gururluydu. Hukuk okuyup savcı olacaktı. Huzurla kafasını koltuğa yaslamış ve yolculuğun tadını çıkarmıştı. Kampüsün kapısına gelince delicesine atan kalbi nefes alışverişini hızlandırmıştı. Karşısında duran kocaman çınar ağaçlarının altında birden fazla kızlı erkekli gruplar oturuyordu. Yusuf ilk defa köyden dışardaki hayatları görüyordu. Üniversite ortamı beklediğinden de farklıydı. Ona yabancı gelen sayısız şey vardı. Adımlarını biraz daha hızlandırarak sınıfını bulmaya gitmişti. Programa göre ilk dersi medeni hukuktu. Kapıdan içeri baktığında herkesin çoktan yerini aldığını, ilk ders olmasına rağmen sohbetlerin bile başladığını görmüştü. Yusuf en ön sıralardan birine oturmuştu. Selahattin Hocayla ilk tanışmasını hatırladı. Hocanın bakışları ön sırada oturan Yusuf’a takılmıştı. Dersin ortalarına doğru hoca Yusuf’un yanına gelip “Öğrencilerle pek tanışma fırsatım olmaz ama seni tanımak isterim” demişti. Yusuf ne diyeceğini bilmeyen gözlerle hocasına bakmış:

-Ben Isparta’nın Keçiborlu ilçesine bağlı Kuyucak köyünde doğdum. Adım Yusuf Tekin, bana köyde Kuyucaklı Yusuf derler.

Bu sözleri tek bir çırpıda nasıl bir utangaçlıkla söylediğini hatırladı. Terleyen ellerini ovuştururken gözlerini karşısındaki hocadan kaçırmamıştı. Hocanın bakışları ders boyunca Yusuf üzerindeydi. Farklı bir hissiyat almıştı Yusuf’tan. Sanki yıllardır tanıyor gibiydi. Ders bitince Yusuf yurda gelmişti. Odası 4 kişilikti. Pencere kenarındaki yatağı seçmişti. Odaya elinde 3 bavulla nefes nefese adının Kazım olduğunu sonradan öğrendiği biri girmişti. Yusuf kıyafetlerini dolaba yerleştirirken selam vermeyi de ihmal etmemişti. Yusuf’un yanındaki yatağı seçmişti. İki de işi bitince yataklarında oturup sohbet etmişti. İzmirli olduğunu, onun da köyden geldiğini ve hukuk okuduğunu öğrenince Yusuf’un heyecanı artmıştı. Birlikte iyi anlaşacaklarını hissetmişti. Diğer iki yatakta çok geçmeden dolmuştu. Sabah yine ilk kalkan Yusuf olmuştu. Oda arkadaşı ile birlikte aynı sınıfa denk gelmişlerdi. Yusuf için bu büyük bir şanstı çünkü sınıf ve okuldakiler Yusuf’un pek anlaşabileceği kişiler değillerdi. Oda arkadaşı Kazım ile çok iyi anlaşıyorlardı, birlikte İstanbul sokaklarını gezip okul çıkışlarında yemek yerlerdi.

Kampüste bazen hocayla göz göze gelince Yusuf bakışlarını başka yöne çevirirdi ama hocasının gözleri hep Yusuf’un üzerinde olurdu. Bir gün ders çıkışı durakta otobüs beklerken hocası da oradaydı. Yusuf’un yanına geçip selam vermişti. Tam otobüse binecekken hocası Yusuf’ kolundan tutup:

-Eğer işin yoksa birlikte yemek yiyelim mi? Demişti.

Yusuf şaşkınlıkla hocasına bakıyordu.

-Gelirim hocam.

Birlikte bir lokantaya gidip yemek yemişlerdi.

-“Seni ilk gördüğüm anda senden farklı bir enerji aldım. Sende kendi gençlik yıllarımı gördüm. Ben de köyde büyüdüm zorluklarla buralara geldim ve senin de bu başarıya ulaşmak istediğini biliyorum.” Demişti.

Yusuf yaban armudunun altında epeyce dalmıştı. Hukuk fakültesinde geçirdiği birkaç aylık serüveninin her anını taze taze yaşıyordu. Bu anları hatırlayınca ağır bir kasvet çökerdi üzerine. Yarım kalmış arzularının buruk hatıraları zihnini alaşağı ederdi. Eli ayağı kesilir gibi olur, çalışmak istemezdi.

-Yusuf iyi misin oğlum?

Anasının seslenişiyle irkildi. Uykudan uyanır gibiydi. Sesi boğuk ve hisliydi.

-İyiyim ana, işin bittiyse gidelim.

-Gidelim oğul, bitti.

Evin yolunu tutarken Yusuf hala düşünceliydi. Anası Yusuf’un okulunu düşündüğünü biliyordu. Eve girdiklerinde Yusuf odasına girdi kapıyı kapatıp yatağına uzandı. Akşam serinliği ile üşüyerek uyandı. Anası yemeği hazırlamıştı, yemek için mutfağa gitti sonra da anası ile birlikte balkona geçtiler. İkisi de düşünceli bir şekilde oturuyorlardı. Gecenin karanlığını bahçenin önüne gelen arabanın farları aydınlattı. Arabanın kapısı açılınca ne olduğunu anlamayan Yusuf boş bakışlarla anasına baktı. Gelen Selahattin Hocaydı. Yusuf şaşkınlık ile gelen hocaya bakıyordu.

-Akşamınız hayrolsun Yusuf Bey! dedi Selahattin Hoca. Müşfik bir ses tonuyla gülümsüyordu. Yusuf’un şaşkınlığı hocanın sesli gülmesiyle kesildi, hocasının eline doğrulup öpmek istedi, hoca izin vermeyip birkaç aydır görmediği öğrencisine sımsıkı sarıldı. Hayallerine sarılır gibi sarılmıştı hocasına. Selahattin hoca şöyle bir çekildi, kendisine uzatılan sandalyeye çöktü ve hiç vakit kaybetmeden konuşmaya başladı:

-Günlerce seni aradım ulaşamadım, Birden çıkıp gitmişsin, günler sonra acı haberi duyunca çok üzüldüm ve seni görmek istedim. Keşke giderken benim de haberim olsaydı, cenazeye gelirdim.

-Köyden amcam beni arayınca ne yapacağımı bilemedim, aniden çıkıp geldim. Haber verecek zamanım olmadı.

-Okula geri dönmeyecek misin Yusuf? Diye sordu. Beklemediği bu sual karşısında eli ayağı birbirine dolanan Yusuf sessiz bir hal alıp bir iç çekti:

-Dönecektim hocam, ama anamı yalnız bırakamazdım.

Öğretmen, Yusuf'un yaşadıklarından haberdardı bu yüzden açıklama yapmasını beklemedi. Ancak buraya bir sebeple gelmişti. Yusuf'u bir şekilde ikna edip okulla bağını koparmasını istemiyordu. Yusuf'a dönüp:

-Yusuf bak oğlum, sana yardım etmek istiyorum. Beni dikkatle dinle. Okuluna devam edeceksin. Hukuk fakültesini bitireceksin.

Sözün burasında Yusuf, ani bir refleksle irkilmiş gibi pür dikkat Selahattin hocayı dinliyordu. Doğrusu nasıl okuyacağı hakkında ümitsizdi. Selahattin hoca:

-Tarlana, annene sahip çıkacaksın. Ancak o tarlada ter dökerken aynı zamanda ders çalışacaksın. Öyle ki herkesten çok çalışıp herkesten çok emek vereceksin. Evet, sınavlar mı? Onları kafana takma. Ben seni haberdar edecem, geleceksin, sınavlarına gireceksin. Sonra ben sana yeni çalışmalarını tembihleyeceğim. Devamsızlığı da takma oğlum. Onu üniversite kuruluşuyla konuşup idare edeceğiz. Sorumluluğu ben alıyorum. Yusuf, oğlum ne diyorsun?

Yusuf bırakın konuşmayı nefes alacak halde değildi. Sevinçten, heyecandan elbet. Selahattin hoca ona hiç ummadığı bir kapı aralamıştı. Hayallerinin bittiğini zannettiği bu günlerde ilk defa kendisini bu kadar iyi hissediyordu. Yutkundu, gözleri parladı:

-Beni o kadar mesut ettiniz ki hocam, lütfen elinizi öpmeme izin verin lütfen!

-Hadi Yusuf'um gülmeye hakkın var, güldüğünü göreyim.

3.BÖLÜM

Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesinin düzenlemiş olduğu 2005 yılı mezuniyet törenine hepiniz hoş geldiniz! (Alkış sesleri yükselir) Bu yılki bölüm birincisi öğrencimizi müsaadenizle kürsüye davet ediyorum.

Yusuf Tekin! Yusuf Tekin! Lütfen kürsüye!

Yusuf, annesinin müşfik ellerini öptükten sonra alkışlar eşliğinde sahneye çıktı. Hayatının bu en özel anında en güzel duyguları yaşıyordu. Oldukça heyecanlıydı. Sahnede ne yapacağını bilemedi

Sayın Profesör Selahattin Varol'u öğrencimizin diplomasını vermek üzere sahneye alalım lütfen!

Yusuf, hocasının gözlerinin içine bakıyordu, başardım dercesine. Selahattin Hoca yıllar önce öğrencisine açtığı bu yolda birlikte başarmış olmanın sevinciyle öğrencisini tebrik etti. İkisi için de çok özel bir andı.

Sahnedeki indiler, kendilerine ayrılan koltuklara oturdular. Yusuf tarif edilemez mutluluğunun gölgesinde, Muazzez'in neden gelmediğini düşünmeye başladı. Hayatının bu

özel anında sevdiği kızı görmek isterdi. Halbuki kendisine söz vermişti. Acaba Şakir ona bir zarar mı vermişti? Çok mutlu anlara özgü bir an beliren korku duyguları benliğini sarmaya başladı. Endişe etti. Geride kalan günlerde Muazzez ile çok güzel günler geçirmişlerdi. Tarlaya sürekli gelir, su taşıma bahanesiyle Yusuf'u görürdü. Ancak duygularını Yusuf'tan başka kimseye belli etmemişti. Gerçi Yusuf'un annesi her şeyi görüyordu ya o da olacak olanların korkusuyla dillendiremedi hiçbir zaman. Yusuf, korkunun iyiden iyiye ruhuna işlediği bu anda dayanamadı, yerinden fırladı. Annesinin meraklı bakışları altında salondan koşarak çıktı.

SON

Kahramanın Adı: Yusuf

Eser Adı: Kuyucaklı Yusuf

Eserin Yazarı: Sabahattin Ali

Eserdeki Olayın Zamanı: 1900'lü yılların başı- **Hikayedeki Olayın Zamanı:** 2000'li yıllar

Eserdeki Mekân: Aydın, Nazilli, Kuyucak köyü- **Hikayedeki Mekân:** Isparta, Keçiözü, Kuyucak Köyü

ESER İLE HİKAYEDEKİ İSİM-KARAKTER BENZERLİĞİ OLAN DİĞER

KİŞİLER: Selahattin, Muazzez, Şahinde, Şakir, Ethem, Kazım

RUMUZ: CURLY

